

Reſkrenten kan ſøge Tyldeſtigjørelſe dert ſom i andet haandsaaet Pant, hvortil han dog ikke ſkal være befriet. Udvalget har derfor ment at burde foreſlaa en Forandring i Affattelen, ſom tydelig-gjør Meningen.

Indholdet af § 9 har dernæſt vaſt en-del Betænktilighed hos Udvalget. Naar der i ſamme gives den, ſom er berettiget til at fordrre Sikkerhed ſtillet i Genhold til Verelſfor-ſlagets §§ 25, 26 og 30, en Ret til i paakom-mende Tilfælde at faae det dertil fornødne Gods udtaget ved en Fogedforretning, da indrømmes der herved den Verelſkreditor, ſom ſin kan kræve Sikkerhedsſtillelſe, fordi hans Fordring endnu ikke er forfalden, en Begunſtigelſe fremfor den, ſom har en allerede forfalden Verelſfordring og derfor kan kræve Betaling. Sæt nemlig, at to Verelſkreditorer paa en og ſamme Tid melde ſig hos Verelſtjaldneren, den ene med Fordring paa Sikkerhedsſtillelſe, den anden med Fordring paa Beta-ling, og Fordringerne ikke ſte Tyldeſt, da vil den ſidſte være indſkrænket til at gjøre Arreſt, ſom imidlertid ikke forhindrer andre Kreditorer fra at ſøge Udslag i det arreſterede Gods eller giwer nogen Fortrinnsret i Tilfælde af Tjaldnerens efterfølgende Konkurs, medens derimod den førſte ſtraf ved Fogdens Hjælp kan ſtaffe ſig et Pant, der ſtaar uangribeligt overfor et senere Udslag og heller ikke falder ind under Afkræſtelſesreglerne i Konkurslovens 4de Kapitel. Dette er i og for ſig en abnorm Ordning. Naar der til Begrundelſe af Forſkriftens Nødvendighed i Motiverne er henviſt til, at den Berettigede ifølge den gjældende Ret ikke vil have anden Ud-vei for at ſtaffe ſig den ham tilkommende Sikkerhed end at faae den Forpligtede dømt til at ſtille den under en daglig Mult, da erkjender Udvalget vel, at man ikke kan blive ſtaaende herved; men den fornødne Hjælp kunde formentlig ydes den Paagjældende, naar der i alle Til-fælde blev giwet ham Afgang til at er-hverve en Dom til at faae Afſætning, hvilken Afſætning derpaa, naar Domhaveren meldte ſig hos Fogden med Beviſ for, at Fordringen var for-falden, paa almindelig Maade kunde gaa over til Udslag. Forſaavidt man herimod vil gjøre gjæl-dende, at § 9 giver den, mod hvem ingen af de Ind-ſigeliſer fremsættes, ſom ifølge § 3 kunne gjøres gjæl-dende i Verelſſager, et Fortrin, ſom han forment- lig med Rette har Krav paa, men ſom vilde be-røves ham under den her forudſatte Ordning, da er dertil at bemærke, at et tilſtrækkeligt Fortrin formentlig ogſaa vilde kunne indrømmes ham der-ved, at han ſil Afgang til i Overensſtemmelſe med § 6 at iwerkſætte Ekſekution, trods Sagens Appel, naar han meldte ſig med Beviſ for, at Fordringen var forfalden, medens den, mod hvem de hekomhandlede Indſigeliſer vare fremsatte, ikke nød en ſaadan Ret. Paa den anden Side har Udvalget imidlertid erkjendt, at den i § 9 fore-

ſlaaede Ordning udmærker ſig ved en høi Grad af Lethed og Simpelt, og af Henſyn til dette Fortrin har det ment at kunne gaa ind paa den dog med det Forbehold, at det udtrykkelig udtales, at den taagne Sikkerhed ikke i Tilfælde af efterfølgende Konkurs ſkal give den Paagjældende anden og større Ret end den frivillig giwne. Der-ved vil den meſt betænktilige Konſekvents af Beſtemmelſen i den Stikſelſe, hvori den fore-ligger, bortfalde, og derved har Udvalget ment at kunne berolige ſig.

I Genhold til det Anførte mener Udvalget derfor at burde foreſlaa følgende forandrede Affat-ſelſe af § 9, 2det Punktum:

„Under Forretningen bliver der, forſaavidt der ikke fremsættes ſaadanne Indſigeliſer, ſom iſølge denne Lovs § 3 ſtulle tages i Betragtning, af den Forpligtedes Gods at udtage, hvad der er fornødent til Sikkerhed for Reſkrenten. I det udtagne Gods nyder denne, hvad enten det er overleveret i hans Beſiddelſe eller taget i Foran-ſaaet Pant, og i Tilfælde af Tjaldnerens efterfølgende Konkurs ſinde ogſaa de om haandsaaet Pant gjældende Afkræſtelſesregler Anvendelſe derpaa. Naar Verelſfordringen er forfalden, bliver Tyldeſt-gjørelſe i Godſet at ſøge paa ſædvanlig Maade i Genhold til forudgaaende Dom eller Forlig.“

Med Henſyn til Beſtemmelſerne om Verelſproteſters Optagelſe i § 10 ſkal Udvalget dernæſt bemærke, at det ikke har kunnet tiltræde Beſtem-melſen i Paragrafens 2det Punktum i den Stikſelſe, hvori den foreligger, idet derefter naar den til Verelſproteſters Optagelſe bemyndigede Embedsmands Medvirking ikke i betimelig Tid kan have, to lov-fatte Vidner kunne bruges til diſſe Forretninger. Udvalget har nemlig ikke kunnet indſe, hvor-ledes Vidnerne ſkulde kunne efterkomme Paabudet i Verelſforſlagets § 81 om at indføre Proteſten i en Protokol. For denne Forpligtelſe bør de derfor befries, medens det paa den anden Side turde være henſigtsmæssigt udtrykkelig at indſtærpe dem, at de ſtulle gaa frem i Overensſtemmelſe med Reglen i Verelſforſlagets § 82 fr. 89 og 91. En Selvfølge er det imidlertid, at Proteſtens Indførelſe i Protokollen maa ſte, til hvilket Diemed den af Vidnerne optagne Proteſt, der for Kon-trolens Skyld bør ledsages af ſelve Verlen, bliver at forelægge vedkommende Embedsmand, og at denne Protokolering maa ſte inden en foreſkrevet fort Friſt, hvis den af Vidnerne op-tagne Proteſt ſtal bevare ſin Gyldighed. Den paagjældende Friſt har Udvalget i Genhold til Verelſforſlagets §§ 41 og 45 ment at burde ſætte til to Sognedage. Vel kan det tænkes, at Natur-begivenheder kunne lægge Hindringer veien for dette Paabuds Efterelevſe, men det volder dog ingen Vankelighed ſom Følge af Beſtemmelſen i Verelſforſlagets § 92.

I Genhold til det Anførte ſtal Udvalget